

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22.01.2002, sp. zn. 26 Cdo 1533/2001, ECLI:CZ:NS:2002:26.CDO.1533.2001.1

Číslo: 62/2002

Právní věta:

Proti usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně o zamítnutí návrhu na nařízení předběžného opatření, není dovolání přípustné.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.01.2002

Spisová značka: 26 Cdo 1533/2001

Číslo rozhodnutí: 62

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání

Předpisy: § 237 odst. 1 písm. c) předpisu č. 99/1963Sb.
§ 237 odst. 3 písm. c) předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobou podanou dne 12. 2. 2001 se žalobkyně domáhala vydání rozsudku, podle kterého bude žalovanému uložena povinnost „strpět užívání nemovitosti domu čp. 952 se stav. parc. 2645 (dále též jen předmětná nemovitost), vše zapsáno na LV 1520, k. ú. L., obec P. 8, u Katastrálního úřadu P. – město, žalobcem v rozsahu Smlouvy o pronájmu nemovitosti ze dne 10. 1. 1998“; zároveň navrhla, aby soud vydal předběžné opatření, jímž by žalovanému zakázal „jakýmkoli způsobem“ jí bránit v užívání předmětné nemovitosti „v rozsahu Smlouvy o pronájmu nemovitosti ze dne 10. 1. 1998“. Poté, kdy Obvodní soud pro Prahu 8 usnesením ze dne 14. 2. 2001 návrh na vydání předběžného opatření odmítl, navrhla žalobkyně vydání předběžného opatření znovu, když tentokrát žádala, aby bylo žalovanému uloženo „zdržet se zásahů do práv žalobce k domu čp. 952 se stav. parc. 2645, vše zapsáno na LV 1520, k. ú. L., obec P. 8, u Katastrálního úřadu P. – město, žalobcem v rozsahu Smlouvy o pronájmu nemovitosti ze dne 10. 1. 1998, uzavřené mezi panem J. F. na straně pronajímatele a společností G. L. – spol. s r. o. na straně nájemce, a to umožnit žalobci vstup do předmětné nemovitosti, předat žalovanému klíče od všech jím uzamčených prostor, strpět vybírání žalobcem úplaty od třetích osob za užívání nemovitosti a strpět žalobci dát prostor v nemovitosti dále do podnájmu“. Citovaný (v pořadí druhý) návrh na vydání předběžného opatření byl zamítnut usnesením O b v o d n í h o s o u d u pro Prahu 8 ze dne 1. 3. 2001 a k odvolání žalobkyně M ě s t s k ý s o u d v Praze usnesením ze dne 26. 3. 2001 potvrdil zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně

jako věcně správné. Městský soud – shodně se závěrem obvodního soudu – shledal návrh na vydání předběžného opatření nedůvodným, když výše označenou smlouvu o pronájmu předmětné nemovitosti posoudil jako neplatnou ve smyslu § 37 odst. 2 a § 39 obč. zák.

Proti usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost dovozovala z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (s odkazem na § 237 odst. 3 o. s. ř.), když uvedla, že má „vážné pochybnosti o správnosti právního názoru vysloveného soudy obou stupňů“ na možnost souběžné existence smlouvy o nájmu nemovitosti a smluv o nájmu bytů, popř. nebytových prostor v této nemovitosti. S poukazem na „písemné stanovisko“ Ústavu státu a práva AV ČR se pak podrobně zabývala označenou právní problematikou a navrhla, aby dovolací soud rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil, aby „ve svém rozhodnutí zaujal právní stanovisko poskytující výklad předmětné právní otázky“ v souladu s jejím právním názorem, a aby odvolacímu soudu uložil jejímu návrhu vyhovět. Žalovaný vyslovil v písemném dovolacím vyjádření názor, že napadené rozhodnutí je „v souladu s platnými právními předpisy ČR“ a že dovolání žalobkyně „nesplňuje podmínky stanovené zákonem“.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) za splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatelky (§ 241 o. s. ř.) a že má obsahové i formální znaky uvedené v § 241a o. s. ř. Poté se zabýval přípustností tohoto mimořádného opravného prostředku (§ 236 odst. 1 o. s. ř.), neboť toliko z podnětu přípustného dovolání lze správnost napadeného rozhodnutí přezkoumat z hlediska uplatněných dovolacích důvodů.

N e j v y š š í s o u d dovolání odmítl.

Z odůvodnění:

Podle § 237 odst. 1 o. s. ř. dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu (s výjimkami uvedenými v § 237 odst. 2 o. s. ř.):

a/ jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé,

b/ jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně

rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení), proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil,

c/ jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmene b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (podle § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem).

Usnesení napadené dovoláním žalobkyně je usnesením potvrzujícím, a již proto na ně nelze vztáhnout ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. Nejsou však naplněny ani předpoklady stanovené v § 237 odst. 1 písm. b) a c) o. s. ř. V obou těchto procesních ustanoveních (jako ostatně v celém § 237 o. s. ř.) je totiž upravena přípustnost dovolání proti rozsudku či usnesení odvolacího soudu, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti rozsudku či usnesení soudu prvního stupně ve věci samé. Usnesení, jímž soud prvního stupně rozhodl o návrhu na předběžné opatření, stejně jako usnesení, jímž odvolací soud takové rozhodnutí potvrdil, však není rozhodnutím soudu ve věci samé, a nemůže mít proto – ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. – „ve věci samé po právní stránce zásadní význam.“

Aplikace ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., již se dovolatelka dožaduje, nepřichází tedy v úvahu a napadené rozhodnutí zároveň nelze podřadit ani dalším ustanovením občanského soudního řádu, upravujícím přípustnost dovolání proti usnesení odvolacího soudu (srov. § 238 odst. 1, § 238a odst. 1, § 239 o. s. ř.). Z toho vyplývá, že přípustnost dovolání žalobkyně nemá oporu v žádném z procesních ustanovení, která přicházejí v úvahu, a tento závěr s sebou nese konečné posouzení mimořádného opravného prostředku, uplatněného žalobkyní, jako nepřipustného.

Nejvyšší soud proto, aniž nařídil jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dovolání žalobkyně podle § 243b odst. 5, § 218 odst. 1 písm. c) o. s. ř. odmítl.